

Knížečka

o odpustcích, pateronásobném škapulíři a sv. růženci.

Schválena od nejd. kníž. arcib. ordinariatu v Praze
a řeholních představených.

Napsal P. Frant. Blafák, C. Ss. R.

DRUHÉ VYDÁNÍ.

Cena 10 hal.

Tiskem družstva Vlast v Praze. — Nákladem vlastním.

Úvod.

O odpustcích bylo již dosti spisků vydáno velmi důkladných. Jsou to spisky, v nichž se dostane hojného poučení každému, kdo vědění své obohatiti chce. Ale lidu spisky ty pro svou obšírnost přístupny nejsou. Lid chce zejména o odpustcích dovědět se jen to nejdůležitější, jen to, co se ho přímo týká a co v jeho život přímo působí, a chce, aby se mu to jasně, zcela jednoduše a co nejstručněji sdělilo. Toť všeobecné přání lidu. A aby se tomuto přání vyhovělo, vydáváme těchto několik listů.

Kéž Bůh dílko toto požehnáním svým doprovází!

V Praze, dne 2. února 1908.

SPISOVATEL.

I.

Co jsou odpustky ?

Odpustky jsou prominutí nebo zmírnění časných trestů zasloužených za hříchy, jichž jsme se dopustili.

Prominutí neb zmírnění to udílí nám církev sv. mimo svátost pokání z pokladu zásluh Ježíše Krista, Nejbl. Panny Marie a svatých a světic božích a udílí nám je jen za hříchy, které nám Bůh sice již odpustil, za které však ještě zadost činiti musíme buďto zde na zemi nebo jednou v očistci.

To vše si teď krátce vysvětlíme :

1. Především nám třeba věděti, že každý hřích zahrnuje v sobě dvojí zlo, *vinu a trestuhodnost*, t. j. kdo hřeší, uvaluje na sebe hněv boží a zasluhuje, aby za to od Boha byl trestán.

Vina hříchu záleží v tom, že se Bůh na hříšníka hněvá. Hněv ten je přiměřený hříchům. Hřeší-li hříšník těžce, hněvá se Bůh naň také těžce, t. j. hříšník je v nelásce, v nemilosti boží. Hřeší-li kdo jen lehce, hněvá se naň Bůh aspoň dle míry jeho hříchů a dle toho jej také méně miluje.

Trestuhodnost hříchu záleží v tom, že hříšník zasluhuje, aby za hřích svůj byl trestán; za hříchy těžké zasluhuje trestů věčných a za hříchy lehké trestů časných. Příčinou této trestuhodnosti jest, že hříšník svým hříchem okrádá Boha o čest, kterou mu byl povinen vzdáti tím, že měl dobré konati, místo aby hřešil. Tuto uloupenou čest musí tedy hříšník Bohu nahraditi. Náhrada ta pak děje se zadostčiněním neboli trestem, jež hříšník za hřích svůj nese.

2. *Hříchy nám Bůh odpouští i co do viny i co do trestů* za ně zasloužených, t. j. Bůh nám odpouští i vinu, kterou jsme hříchy na se uvalili, i tresty, jichž jsme zasloužili. Ale obojí odpuštění děje se způsobem rozdílným.

Co do viny odpouští nám Bůh hříchy těžké ve svátosti pokání a hříchy lehké, kdykoliv vzbudíme nad nimi nadpřirozenou lítost. Odpuštění to záleží v tom, že Bůh vinu hříchů našich smaže, t. j. přestane se na nás hněvati a vrací nám svou lásku.

Avšak odpouští-li nám Bůh hříchy co do viny, neodpouští nám zároveň také *všecky tresty*, kterých jsme za hříchy zasloužili.*) Tresty věčné, zasloužené za hříchy těžké, odpouští nám sice Bůh vždy, když nám odpuštění hříchů těžkých udílí, tedy v dobré platné sv. zpovědi, ale zaměňuje je v tresty časné, které hříšníkovi po zpovědi k odpykání zůstávají. Podobně i když hříšník svých lehkých hříchů lituje neb z nich se zpovídá a od-

---

*) Hříšník sice může dokonalou lásku k' Bohu a dokonalou lítost nad hříchy i nejmenšími co do vroucnosti tak velkou a ohnivou míti, že si jí zasluhuje odpuštění všech hříchů i všech trestů za hříchy zasloužených. Ale kdo dovede kdy lásku a lítost v té míře ohnivou a vroucí vzbuditi?

puštění jich dosahuje, nedosahuje zároveň odpuštění všech časných trestů za tyto hříchy zasloužených, nýbrž tyto tresty mu i po sv. zpovědi z pravidla větší neb menší měrou k odpykání ještě zůstávají.

Jsou pak tresty ty velmi veliké. I za malé hříchy zasluhuje si člověk trestů velmi těžkých. Spravedlnost boží je velká.

Kajicník musí tresty své odpykati buďto již *zde na zemi* tím, že Bůh naň za trest za jeho hříchy — i když hříšník z hříchů svých už dávno se zpovídal a jich často už želel a litoval — zvláštní utrpení sesílá, anebo musí je odpykati jednou *po smrti v mukách očistcových*. Avšak tresty očistcové jsou nejhroznější. Malým utrpením na světě můžeme více zasloužených trestů odpykati než velkými mukami v očistci.

3. *Nechce-li však kajicník ani zde na světě ani jednou po smrti v mukách očistcových za hříchy své trpěti, musí v čas zasloužených trestů se zbaviti.* A to se děje hlavně trojím způsobem :

a) *pokáním*, které nám bylo ve sv. zpovědi uloženo a které po sv. zpovědi nábožně a svědomitě vykonati máme;

b) *dobrovolnými kajícími skutky*, modlitbou, a l m u ž n o u, u m r t v o v á n í m s e a p o d . , které na zadostučinění za hříchy své sami si ukládáme; a

c) *odpustky*, jichž získati můžeme.

4. *A odkud pak mají odpustky svou cenu a svou působivost?* Odpovídám: *z duchovního pokladu církve.*

Církev sv. má totiž preveliký *duchovní poklad* pozůstávající z nekonečných zásluh Ježíše Krista

a z nadbytných zásluh Nejbl. Panny Marie a svatých a světic božích. Zásluhy ty jsou smírné čili zadostčinící skutky Krista Pána a svatých.

a) *Smírnými neboli zadostčinícími* jsou všechny nadpřirozené t. j. s milostí boží a z lásky k Bohu vykonané dobré skutky. Neboť každý takový dobrý skutek má trojí cenu: záslužnou, prosebnou a smírnou čili dostičinící. Cena záslužná záleží v tom, že ten, kdo dobrý skutek koná, zasluhuje za to odměny v nebi. Cena prosebná záleží v tom, že dobrými skutky zasluhujeme si milost, kterých nám Bůh dává za to, že jsme ten neb onen dobrý skutek vykonali. Cena pak smírná čili zadostčinící dobrých skutků záleží v tom, že dobrými skutky zadostčiníme za hříchy t. j. dáváme Bohu náhradu za čest hříchem mu uloupenou a tak dosahujeme prominutí zasloužených trestů, které bychom bývali museli trpěti, abychom Bohu čest hříchem uloupenou nahradili.

b) Nuže, do pokladu církevního patří skutky Krista Pána a svatých, jakožto *skutky smírné čili dostičinící*, t. j. církevní poklad pozůstává z těch smírných čili dostičinících zásluh skutků Krista Pána a svatých. A sice patří do pokladu všechny ty skutky, jejichž smírná záslužnost, cena a působivost dosud vyčerpána nebyla, poněvadž jich dosud plnou měrou na zadostučinění za hříchy použito nebylo; nejsou tedy dosud dosti upotřebený a využitkovány.

c) Skutky Krista Pána jsou všechny božské a tudíž nekonečné a nekonečně smírné, t. j. Kristus Pán dává jimi Otci nebeskému nekonečné zadostučinění a všechny hříchy celého

světa a může jimi zadostčiniti za nekonečně mnoho hříchů, smírné zásluhy skutků Kristových jsou nevyčerpateľny a proto patří a vždy patřiti budou do pokladu církevního a může jimi neustále za hříchy zadostčiněno býti, a nebudou nikdy vyčerpány.

Skutky pak svatých patří do pokladu církevního jen nadbytné t. j. ty, jichž svatí na zadostučinění za hříchy nepotřebovali, jejichž smírné zásluhy zůstaly tedy dosud nepoužity.

5. *A pro koho a k čemu má církev tento duchovní převelký poklad smírných zásluh?*

a) Zajisté *pro nás*, abychom si mohli z pokladu toho, z těchto smírných zásluh více nebo méně vzíti a přivlastniti a Bohu obětovati v náhradu za čest, kterou jsme mu hříchem vzali neboli na zadostučinění, na usmířenou za hříchy spáchané. Nebo, dáme-li Bohu tyto zásluhy smírné na zadostučinění za hříchy, nemusíme pak sami za hříchy ty zadostčiniti a za ně zasloužené tresty trpěti, t. j. Bůh nám pro ony smírné zásluhy, které jsme si z pokladu církve přivlastnili, tresty za hříchy zasloužené odpouští.

b) *A to se děje udílením a získáním odpustků.*

Když nám totiž *církev sv. udílí odpustky*, znamená to tolik, jako že nás oprávnňuje, abychom si z pokladu církve jistou míru smírných zásluh vzíti a přivlastniti směli na zadostučinění za hříchy, za které zadostčiniti chceme.

A když pak zas *my odpustků získáme*, nečiníme tím nic jiného, než že používáme toho práva nám od církve sv. daného a osvojujeme si jistou míru smírných zásluh z pokladu církev-

ního a podáváme zásluhy ty Bohu, aby nám za to tresty za hříchy zasloužené odpustil.

6. *Má církev sv. právo udíleti nám odpustky?*

a) *Že církev sv. má moc i právo, odpustky nám udíleti, jest naukou sv. víry.* Proto kdo by to popíral, hřešil by proti víře. Neboť Kristus Pán dal sv. Petrovi a jeho nástupcům veškeru moc řka: »A tobě dám klíče království nebeského: a cožbyskoli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.« (Mat. 16., 19.) A církev sv. této moci také vždy používala a věřícím odpustky udílela.

b) *Udílí pak církev sv. věřícím odpustky plnomocné a neplnomocné. Plnomocné odpustky jsou prominutí všech časných trestů, kterých si kajcník zasloužil za hříchy celého svého života a kterých dosud ještě neodpykal. Odpustky neplnomocné jsou prominutí větší neb menší části trestů za hříchy zasloužených.*

7. *Ze všeho, co jsme si dosud o odpustcích pověděli, poznáváme teď snadno i, co odpustky jsou i, co nejsou.*

A. **Odpustky nejsou:**

a) *ani odpuštěním hříchů;* jsou jen prominutím časných trestů zbývajících nám k odpykání za hříchy, které nám Bůh již odpustil;

b) *ani prominutím pouhých církevních trestů,* jež církev sv. kajcníkům za hříchy druhdy ukládala, nýbrž pravým a skutečným prominutím trestů časných, kterých hříchy svými u Boha zasluhujeme;

c) *ani osvobozením od povinnosti* se polepšiti, učiněnou škodu nahraditi a kající život vésti;

d) *ani nějakým právem, hříchů se dopouštět*; kdo odpustků získá, nenabývá tím práva, aby nějakých hříchů dopouštět se směl, nýbrž naopak je povinen napřed hříchů litovati, odpuštění jich si zjednati a se opravdově polepšiti; jinak odpustků nezíská.

B. Jsou však odpustky :

a) **největším dobrodiním** pro nás, ježto nás zbavují největších trestů a útrap, které bychom buďto na tomto neb na onom světě trpěti musili ;

b) **nejlehčím prostředkem**, jímž můžeme za hříchy své zadostčiniti a tolik trestů od sebe odvrátiti ;

c) **cestou k zbožnému**, křesťanskému, ctnostnému životu a k spáse věčné.

II.

Čeho je k získání odpustků třeba ?

Kdo chce odpustků získati, musí :

1. *býti v stavu posvěcující milosti boží*, t. j. nesmí míti žádný vědomý, těžký, smrtelný, dosud neodpuštěný hřích na svědomí; a to aspoň tehdy, když koná poslední k získání odpustků předepsaný dobrý skutek. Nebo kdo je v stavu těžkého hříchu, nemůže odpustků získati. Kdo chce tedy odpustků zí-

skati, musí především jiným ze svých těžkých hříchů, má-li takové ještě na svědomí, skroušeně se zpovídati, aby mu napřed odpuštěny byly ;

2. má se zpovídati i z *malých a lehkých hříchů* neb aspoň jich opravdu a nadpřirozeně litovati, že jimi Boha, své nejvyšší dobro, urazil, aby mu napřed odpuštěny byly. Nebo Bůh nám promíjí zasloužené tresty jen těch hříchů, kterých jsme napřed opravdu litovali a tak odpuštění jich dosáhli. Proto kterého hřichu opravdu nelituješ a opravdu varovati se ho nechceš, ale k němu pořád ještě jaksi lneš, v něm si libuješ, k němu byť jen tajnou, skrytou náklonnost máš a přechováváš tak, že ti pro nedostatečnou lítost a pro nedostatečné dobré předsevzetí, se ho varovati, nemůže býti odpuštěn: za ten hřích prominutí zasloužených trestů dojíti nemůžeš a to tak dlouho, až budeš hřichu toho opravdu litovati a opravdovou vůli míti, se polepšiti ;

3. musí míti *úmysl odpustků získati*. Avšak úmysl ten nemusí býti výslovný; dostačí, máme-li vůbec vůli, získati všech odpustků, jakých získati nám možno, aniž bychom v jednotlivých případech na to právě mysli. Ale je přece aspoň velmi záhodno, každý den ráno výslovně úmysl ten vzbuditi slovy: ó Bože, chci získati všech odpustků, kterých získati mohu ;

4. Posléze musí *všecko to věrně a svědomitě vykonati*, co a jak nám církev sv. k získání těch neb oněch odpustků předpisuje a ukládá.

III.

Proč máme se snažiti, abychom co nejvíce odpustků získali ?

Máme jistě všichni nejvážnější příčiny, abychom se snažili, co nejvíce odpustků získati. Zejména *čtyry příčiny* nás k tomu mocně pobádají.

1. Snažme se co nejvíce odpustků získati, protože bychom jinak velmi mnoho trestů buďto zde na světě nebo jednou v očištění trpěti musili. A utrpením každý rád se vyhne a do očistce žádný rád nepůjde. Proto zbavme se raději v čas trestů zasloužených získáním odpustků, než abychom měli buďto zde na zemi od Boha různými útrapami pokutování býti, anebo abychom měli jednou v očistci dlouhé muky snášeti.

2. Nekoťme se příliš brzo klamnou nadějí, že jsme již dosti odpustků získali a že nám zasloužených trestů k odpykání už žádných nezbyvá. Nebo tresty za hříchy jsou velmi velké, četné a dlouhé. Víme to z toho, že církev sv. za dřívějších dob nejtěžší pokání kajicníkům za hříchy ukládala, že svatí i za nejmenší poklesky přísné pokání po celá léta činili, že kajicníci za hříchy už dávno odpuštěné a oplakané pořád ještě od Boha těžce pokutování byli, a že duše zemřelých nejdelší léta v hrozných mukách očistcových trápení se musí, aby tak zadostčinily za hříchy, za něž na světě zadost neučinily. Proto *čím více je těch trestů, kterých za hříchy zasluhujeme, a čím těžší jsou, tím více odpustků snažme se na prominutí jich získati.*

3. Zároveň pak mějme vždy na mysli, že i při nejlepší vůli denně do nových chyb a hříchů klesáme a tak vždy nových trestů zasluhujeme. Uvalujeme-li tedy na jedné straně na sebe vždy nové tresty, musíme na druhé straně vždy znovu zas za ně zadost činiti a na zadostučinění za ně vždy nových odpustků snažit se získati.

4. Nezapomeňme také, jak těžko je získati odpustků čili prominutí všech zasloužených trestů! A to proto, že k některým byť jen malým a lehkým hříchům a slabostem skoro vždy zas více méně lneme a jim aspoň skrytě hovíme, aniž bychom jich opravdu litovali a opravdu polepšit se chtěli. Kdož jest, komu by svědomí něco takového nikdy nevytýkalo? Avšak pokud slabostem a hříchům těm vědomě jsme oddáni, nemohou nám býti odpuštěny, nemůžeme prominutí trestů za ně zasloužených dosáhnouti. Proto tedy musíme slabosti ty vždy znovu zas potírat, proti nim bojovat a od nich se odvracet a vždy znovu zas nových odpustků na prominutí trestů za hříchy ty zasloužených hledět získati.

5. Posléze je mocnou pohnutkou k získání odpustků i to, že jich získati můžeme nejen pro sebe, ale též pro duše v očistci. Velmi mnohé odpustky smíme též dušem v očistci věnovati a přivlastniti. A jak mnoho duší je v očistci? A jak velké a hrozné tresty musí tam trpěti? A nejsou tam i naši známí a přátelé a snad i nejbližší příbuzní, otec, matka, bratr, sestra, muž, žena, děti? Neměli bychom tedy jim z muk jejich pomoci? Ó, jak budou nám za to jednou vděční, jestli jim z očistce

pomůžeme? Kdybychom tedy i sami odpustků nepotřebovali a žádných hříchů ani trestů za hříchy zasloužených neměli, máme hledět *co nejvíc odpustků získati pro dušičky v očistci*. A nechceme-li všecky ty odpustky dušem v očistci věnovati, které jim věnovati smíme, *mívejme vždy ten úmysl, že jim chceme aspoň ty odpustky věnovati, kterých pro sebe samy nepotřebujeme*.

IV.

Kterých odpustků zvláště máme se snažit získati?

Účelem této knížečky není, rozepisovati se o všech odpustcích, kterých možno získati v různých bratrstvech nebo různými dobrými skutky a pobožnostmi. Zde budiž poukázáno jen na trojí druh odpustků, kterých by nikdo zanedbávati neměl. Jsou to:

odpustky pateronásobného škapulíře;

odpustky sv. růžence a

odpustky křížů, sošek a medailek.

V.

O pateronásobném škapulíři.

1. Co je škapulíř?

Slovo *škapulíř* je původu latinského a znamená vlastně šat přikrývající lopatky; jmenuje se tak řeholní roucho splývající z předu i v zadu od ramenou až dolů; nosí je někteří řeholníci

jako na př. benediktini, karmelitě, dominikáni a jiní přes svrchní šat.

Avšak mimo to nazýváme *škapulířem* též *dva malé, čtyřhranné, tkanicemi spojené kousky vlněné látky, které věřící z nábožnosti nosívají pod svrchním rouchem kolem krku tak, že jedna část jim splývá na prsou a druhá na zádech*. Tento škapulíř není vlastně nic jiného, nežli ono roucho, škapulíř zvané, které řeholníci nosí, ale velmi zkrácené. Proto jsou škapulíře věřících rovněž tak různého druhu a z téže látky zhotoveny jako škapulířová roucha řeholníků.

2. Které jsou nejznámější škapulíře?

Nejznámější škapulíře jsou:

a) *hnědý škapulíř* Panny Marie Karmelské; náleží řádu Karmelitánů;

b) *modrý škapulíř* Neposkvrněného Početí Panny Marie; náleží řádu Theatinů;

c) *černý škapulíř* sedmibolestné Panny Marie; náleží řádu Servitů;

d) *bílý škapulíř* Nejsvětější Trojice ozdobený křížkem z červené a modré vlny; náleží řádu Trinitářů; a

e) *červený škapulíř* Umučení Páně a Nejsv. Srdcí Ježíše a Marie; náleží řádu Lazaristů.

Tyto škapulíře mohou věřící nositi buďto jen jednotlivě ten neb onen anebo je mohou nositi všechny zároveň. Aby je pak všechny zároveň pohodlně nositi mohli, sešívá se určitým předepsaným způsobem všech těchto pět škapulířů dohromady a spojuje se dvěma červenými vlněnými tkaničkami. *Těchto pět škapulířů dohromady spojených a spolu sešitých nazýváme pak ška-*

pulířem pateronásobným. Kdo tedy nosí škapulíř pateronásobný, nosí všech pět škapulířů zároveň.

3. Proč věřící nosí škapulíře?

Věřící nosí škapulíře za tím účelem, aby se připodobnili řeholníkům a za jejich příkladem zvláštní měrou uctívali to neb ono tajemství ze života Krista Pána a P. Marie. Proto kdo přijímá škapulíř hnědý P. Marie Karmelské, zasvěcuje se po příkladu Karmelitánů zvláštní službě a úctě P. Marie a ustanovuje se na tom, že bude P. Marii vždy jako dobré dítě svou matku ctít a milovat a k ní ve všech potřebách těla i duše se utíkat. Kdo přijímá škapulíř modrý, zavazuje se, že bude zvláště Neposkvrněné Početí P. Marie uctívat a čistotou srdce Rodičce boží snažit se zalíbit a za obrácení hříšníků se modlit. Kdo má škapulíř černý, umiňuje sobě, že bude uctívati zejména sedmiboletnou Rodičku boží a že z lásky k ní a za jejím příkladem všechny své útrapy trpělivě ponese. Kdo pak nosí škapulíř bílý, chce zas Nejsv. Trojici zvláštní měrou ctíti a jí za všechna dobrodíní co nejvřelejší díky vždy vzdávati. A posléze škapulíř červený nosíme proto, abychom zahořeli co největší láskou k přehořkému umučení Páně a k Nejsv. Srdcím Ježíše a Marie.

4. Které jsou výhody pateronásobného škapulíře?

Výhody pateronásobného škapulíře jsou četné a velké; jmenovitě z nich uvádím jen tyto:

a) Kdo pateronásobný škapulíř nosí, má především *podíl na všech modlitbách, mších sv.,*

postech, almužnách a jiných dobrých skutcích, které se v řádech, jimž škapulíře ty náležejí, a v bratrstvech těchto škapulířů konají.

b) Kdo pateronásobný škapulíř nosí, stává se účastným *dvou velkých výsad* škapulíře *P. Marie Karmelské*, totiž:

I. *Panna Maria slibuje všem*, kdo tento škapulíř nosí a s ním umrou, že umrou šťastně v milosti a lásce boží a budou zachráněni od věčného zahynutí, že tedy dosáhnou *milost setrvání v dobrém a šťastné hodinky smrti*. Přislíbení to dala P. Maria svatému Šimonu Štockovi dne 16. července r. 1251. Ale kdo chce této velké milosti účastným se státi, nesmí na sv. škapulíř opovážlivě se spoléhati ani v hříších svévolně trvati ani spasitelných prostředků urputně zamítati, nýbrž musí míti opravdovou vůli, hříchů se varovati, za ně pokání činiti a Bohu věrně sloužiti.

II. *Mimo to slibuje P. Maria všem*, kteří karmelský škapulíř nábožně nosí, že je v očistci bude těšiti a že je *co nejdříve, jmenovitě v sobotu po jejich smrti z očistce vysvobodí*. Přislíbení této milosti, která se nazývá *výsadou sobotní*, učinila P. Maria papeži Janu XXII. r. 1322.

Obě tato přislíbení jsou velmi spolehlivá, poněvadž papežové jako Benedikt XIV. a mnozí jiní je veřejně hlásali a jich se zastávali.

c) Mimo to lze těm, kteří pateronásobný škapulíř nosí, mnoho plnomocných i neplnomocných odpustků získati. Ze všech těchto odpustků uvádím jen tyto:

Kdo nosí pateronásobný škapulíř, nosí též *modrý škapulíř Neposkvrněného Početí P. Marie*,

a s tímto škapulířem jsou spojeny všechny *odpustky plnomocné i neplnomocné sedmi hlavních kostelů v Římě, kostela P. Marie andělské tak zv. Porciunkule v Assissi, svatého města Jerusalema a slavného poutního chrámu sv. Jakuba v Compostelle v Španělich*. A všech těchto odpustků mohou získati ti, kteří sv. škapulíř nosí a to každý den, i když toho dne k sv. zpovědi a k sv. přijímání nejdou, jen, jsou-li v milosti boží; kterýkoliv den však odpustků těch získati chtějí, *musí k získání jich se pomodliti šest Otčenášů, šest Zdrávasů a šest Sláva Bohu Otci* ke cti Nejsv. Trojice a Nejbl. Panny Marie za povýšení sv. církve katolické, za vyhlazení kacířství a za zachování pokoje a svornosti mezi křesťanskými knížaty. Jest tedy velmi záhodno, aby si *všichni*, kteří sv. škapulíř nosí, *navykli těchto šest Otčenášů, šest Zdrávasů a šest Sláva Bohu Otci k získání odpustků se modliti každý den*, na př. při ranní nebo večerní modlitbě, nebo aspoň při každém sv. přijímání, nebo při mši sv. nebo na konci sv. růžence. A to proto, že tímto způsobem můžeme nejvíce odpustků získati, a bylo by jistě škoda, kdybychom takovéto milosti co nejvíce nevyužítkovali.

5. Jaké povinnosti mají ti, kteří pateronásobný škapulíř nosí?

Povinností těch je málo, totiž:

a) Především musí se dáti od kněze k tomu splnomocněného *do škapulíře přijmouti a obléci*. Tato obláčka platí pro celý život. Kdo tedy jednou do škapulíře oblečen byl a později přestal škapulíř nositi a po čase

třebas i dlouhém zas škapulíř nositi chce, může jej nositi a nepotřebuje znovu do něho oblékán býti. Nové obláčky potřeboval by jen ten, kdo by z hříšného opovržení nebo z nevěry z bratrstva škapulířového úplně se byl vyloučil.

b) Potom musí škapulíř (dle obyčeje pod svrchním šatem) *neustále*, i v noci, a zvláště v hodině smrti *nositi a sice předepsaným způsobem*, totiž tak, aby jedna část splývala na prsou a druhá na zádech, kdežto tkaničky spojující obě části škapulíře spočívají na ramenou. Nebylo by tedy platno, kdyby někdo škapulíř nosil v kapse nebo zašitý v šatě a pod. Na nějakou chvíli z rozumné příčiny škapulíř odložit na př. při umývání nebo při nějaké práci a pod. je dovoleno. Kdo by však celý den škapulíře nenosil, ztratil by odpustky, kterých by toho dne byl mohl získati. Obnosí-li se časem škapulíř, spálí se a vezme se jiný, a tento škapulíř nemusí pak už nutně posvěcen býti, dostačí jej neposvěcený na sebe vzíti, poněvadž posvěcen býti musí jen ten první škapulíř, který se bere při obláčce.

c) Mimo to musí ti, kteří chtějí účastni býti *výsady sobotní* čili brzkého vysvobození z očistcových muk, modliti se denně Malé hodinky ke cti Nejbl. P. Marie, umí-li čísti, (kněžím platí povinný breviář) a neumí-li čísti, musí zachovávatí všechny církevní posty a kromě toho musí každou středu a sobotu zdržovati se masitých pokrmů, vyjma, případně-li na některý z těchto dnů Boží Hod vánoční. Avšak tuto povinnost, modliti se hodinky nebo postiti se každou středu a sobotu *mohou splnomocnění kněží zaměnití* věřícím z vážných

příčin za jiný dobrý skutek. Obyčejně se místo toho věřícím ukládá, *aby se denně modlili několik Otčenášů nebo Zdrávasů.*

Všecky tyto povinnosti nezavazují však pod žádným hříchem nikdy nikoho. Kdo by tedy povinností těch neplnil, na př. škapulíře nenosil, uložené modlitby se nemodlil a pod., nehřešil by a nemusel by z toho se zpovídati; ale ztratil by po ten čas, co povinnosti ty zanedbával, odpustky a výhody se škapulířem spojené.

VI.

O růženci.

1. Co je růženec?

Sv. růženec je zvláštní způsob modlitby, kterou uctíváme Nejbl. Pannu Marii; pozůstává z 15 desátek, z nichž každý začíná Otčenášem a má 10 Zdrávasů. Růženec nazývá se též žaltářem, poněvadž má 150 Zdrávasů jako žaltář 150 žalmů. Chvalným zvykem v našich krajinách jest, že se modlíme na začátku růžence Věřím v Boha, Otčenáš a 3 Zdrávasy za utvrzení v třech božských ctnostech a na konci každého desátku připojujeme jedno Sláva Bohu Otci.

Růženec dělí se na tři části, z nichž každá má pět desátek. Každých těchto 5 desátek jmenujeme také růžencem. Naše obyčejné růžence jsou pětidesátkové.

Růžence modlíme se tím způsobem, že odříkávající jednotlivé Otčenáše a Zdrávasy máme

růženec v ruce a užíváme ho, t. j. jednotlivých zrněk po řadě a po sobě se dotýkáme a je v prstech propouštíme.

Sv. růženec je modlitbou velmi vznešenou; neboť se skládá z nejvzácnějších modliteb, z Otčenášů a Zdrávasů. Jest to modlitba P. Marii nejvyšší milá; P. Maria sama naučila sv. Dominika sv. růženec se modlíti; stalo se to asi r. 1213. A jest to také modlitba nám velice prospěšná a u Boha záslužná. Panna Maria vymáhá těm, kteří sv. růženec rádi a nábožně se modlí, u Boha největších milostí.

2. Odpustky sv. růžence.

Na růžence udílejí se hlavně tyto odpustky:

I. papežské čili apoštolské.

Těchto odpustků je mnoho. Pamatujme si hlavně tyto:

a) Kdo *růženec papežskými odpustky obdařený* nosí aneb ve svém bytě na slušném a veřejném místě (aby ho měl na očích) chová (na př. zavěšený na kříži, na žehnáčku, na obraze a pod.) a *každý týden aspoň jeden pětidesátkový růženec* v jednom kuse t. j. bez značného přerušení se modlívá, může *získati 25krát v roce plnomocných odpustků* a sice:

Na Slavnosti Páně: 1. na Vánoce; 2. na Zjevení Páně čili sv. tří králů (6. ledna); 3. na Velkonoce; 4. na Nanebevstoupení Páně; 5. na sv. Ducha; 6. na Nejsv. Trojici; 7. na Boží Tělo.

Na svátky P. Marie: 8. (dne 8. prosince) na Neposkvrněné Početí; 9. (dne 2. února) na Očišťování čili Hromnice; 10. (dne 25. března) na

Zvěstování; 11. (dne 15. srpna) na Nanebevzetí a 12. (dne 8. září) na Narození P. Marie.

Na svátky sv. apoštolů: 13. (dne 30. listopadu) sv. Ondřeje; 14. (dne 21. prosince) sv. Tomáše; 15. (dne 27. prosince) sv. Jana; 16. (dne 24. (v r. přestupném 25.) února) sv. Matěje; 17. (dne 1. května) sv. Filipa a Jakuba; 18. (dne 29. června) sv. Petra a Pavla; 19. (dne 25. července) sv. Jakuba (většího); 20. (dne 24. srpna) sv. Bartoloměje; 21. (dne 21. září) sv. Matouše; 22. (dne 28. října) sv. Šimona a Jůdy.

Na jiné svátky: 23. (dne 19. března) sv. Josefa; 24. (dne 24. června) sv. Jana Křtitele a 25. (dne 1. listopadu) na slavnost Všech Svatých.

Kdo těchto odpustků získati chce, nemusí při modlení růžence o jednotlivých růžencových tajemstvích rozjímati, ale musí na získání odpustků v ten ustanovený den nebo den před tím jíti k sv. zpovědi a k sv. přijímání a v ten samý den, kdy odpustků těch získati má, musí se pomodliti aspoň 5 Otčenášů a 5 Zdravasů (nebo jiné modlitby téhož trvání) za vyhlazení bludů a rozkolnictví, za rozšíření katolické víry, za pokoj a svornost mezi křesťanskými knížaty a za ostatní potřeby církve svaté.

b) Kdo má takovýto růženec *v hodině smrti* u sebe neb aspoň v pokoji na slušném místě položený neb zavěšený tak, aby ho měl na očích, a Bohu svou duši poroučí a smrt s oddaností do vůle boží přijímá a se zpovídá a nejsv. Svátost Oltářní přijímá neb, kdyby to nebylo možná, nejsv. jméno Ježíš ústy neb aspoň srdcem, není-li to ústy možno, skroušeně vzývá: ten *získá v hodině smrti plnomocných odpustků*.

c) Mimo to každý, kdo takovýto růženec nosí neb, jak již řečeno, ve svém obydlí na slušném místě chová a před ním jisté dobré skutky koná, může více nebo méně *neplnomocných odpustků* získati, jako na př. modlí-li se Anděl Páně, získá 100 dní odp. atd. Mívejme tedy úmysl, všech odpustků získati, kterých získati můžeme a získáme jich, aniž bychom jednotlivých znali.

II. *Křížovnické odpustky.*

Kdo má růženec posvěcený a křížovnickými odpustky obdařený, *získá za každý Otčenáš a Zdrávas*, jež se na tomto růženci modlí, *500 dní odpustků*. K získání těchto odpustků není třeba, modliti se celý pětidesátkový růženec, dostačí modliti se jen jednotlivé Otčenáše a Zdrávasy na tomto růženci; také není třeba rozjímati o tajemstvích sv. růžence, dostačí Otčenáše a Zdrávasy nábožně se modliti. Kdo tedy se modlí pětidesátkový růženec s úmyslem, aby získal křížovnických odpustků, získá za pětidesátkový růženec přes 75 roků odpustků.

III. *Dominikánské odpustky.*

Kdo má růženec obdařený odpustky dominikánskými, získá těchto odpustků:

a) Modlí-li se aspoň *pětidesátkový růženec* bez přerušení (jen členové růžencového bratrstva získají odpustků i, když jednotlivé desátky s přerušením se modlí), získá *za každý Otčenáš a Zdrávas 100 dní odpustků*, tedy za celý pětidesátkový růženec přes 15 let odpustků.

b) Modlí-li se aspoň *pětidesátkový růženec společně* s jinými, získá *10 let a 400 dní odpustků*. A poněvadž mimo to získá zároveň, jak shora řečeno, za každý Otčenáš a Zdravas 100 dní odpustků, získá každý za společnou modlitbu *pětidesátkového růžence* dohromady přes 26 let odpustků. A odpustků těch získá každý, i když růženec sám v rukou nemá, jen když ten, kdo předříkává, sám svůj růženec, dominikánskými odpustky obdařený, má a ho při modlitbě užívá, kdežto odpustků papežských a křížovnických získá jen ten, kdo i při společné modlitbě sám růženec v rukou má a ho používá.

c) *Plnomocných odpustků jednou za rok* v libovolný den získá ten, kdo se každý den aspoň jeden *pětidesátkový růženec* modlí. Musí však v ten den, kdy odpustků těch získati chce, pomodliti se na úmysl sv. Otce aspoň 5 Otčenášů a 5 Zdravasů nebo jiné ústní modlitby téhož trvání a musí v ten den nebo den před tím jíti k zpovědi a k sv. přijímání.

d) *Plnomocných odpustků může získati každou poslední neděli v měsíci ten*, kdo se každý týden aspoň třikrát modlí *pětidesátkový růženec společně s jinými*. Na získání těchto odpustků třeba na tu neděli (nebo v sobotu) jíti k zpovědi a k sv. přijímání a v tu samu neděli navštívit kterýkoliv veřejný kostel a tam se pomodliti na úmysl sv. Otce 5 Otčenášů a 5 Zdravasů nebo jiné ústní modlitby téhož trvání. Kdo tu neděli jde do kostela k sv. přijímání nebo na mši sv., platí mu to za návštěvu nutnou k získání odpustků.

Je-li při takové návštěvě kostel zavřen, dostačí pomodliti se venku přede dveřmi kostela.

Kdokoliv však *dominikánských odpustků růžencových* ať těch nebo oněch získati chce, musí růženec pokaždé *bez značného přerušení* se modliti (jen členům bratrstva je dovoleno jednotlivé desátky v přestávkách se modliti) a musí vždy také při jednotlivých desátkách *rozjímati o jistých pro každý desátek zvláště předepsaných tajemstvích* ze života Pána Ježíše a Panny Marie, aspoň tak, jak to dovede, neb aspoň musí se snažiti, aby se dle své možnosti naučil při růženci o jednotlivých tajemstvích rozjímati.

Připomenutí.

O všech těchto odpustcích papežských, křížovnických i dominikánských třeba si ještě pamatovati to, že kdo odpustků těch získati chce:

a) musí míti *růženec z pevné látky* zhotovený, posvěcený a *odpustky těmi od kněze k tomu splnomocněného obdařený*. Kněží-missionáři Redemptoristé (Liguriáni) z kongregace Nejsv. Vykupitele mají plnomoc na růžence všechny tyto odpustky dávatí.

b) Kdo chce kterýchkoliv odpustků sv. růžence získati, *musí při modlitbě růženec míti v rukou a ho užívatí*, t. j. *musí při modlení jednotlivých Otčenášů a Zdrávasů po řadě a po sobě jednotlivých zrnek se dotýkati a je v prstech propouštětí*.

c) Kdo má růženec obdařený *odpustky papežskými, křížovnickými i dominikánskými* zároveň, nemůže jedním a tímže modlením růžence všech těchto odpustků zároveň získati, nýbrž získá buďto jen papežské

neb jen křížovnické nebo jen domini-
kánské odpustky dle toho, kterých odpustků
sám v jednotlivých případech, když růženec se
modlí, získati chce. V pochybnosti, kterých od-
pustků bychom raději měli chtít získati, mějme
úmysl, získati těch odpustků, kterých
s největším prospěchem získati můžeme.

d) Každý, kdo chce odpustků sv. růžence
ať těch neb oněch získati, musí se modliti rů-
ženec *na svém růženci*, jež *pro sebe* si dal po-
světiti a *odpustky obdařiti*. Na cizím růženci od-
pustků nezíská, jakož zas nikdo jiný na jeho
růženci odpustků získati nemůže. Proto kdo by
svůj růženec jinému půjčil s *tím úmyslem*,
aby i on odpustků získal, *ztratil by sám*
všecky odpustky, které na tom růženci dosud měl
a musil by si růženec znovu dát posvětit, a ten
druhý by také žádných odpustků nezískal, když
by se modlil na růženci, který není pro něho
posvěcen. Komu by však růženec pouze spadl
na zem, proto odpustků neztrácí.

e) Kdykoliv se předpisuje k získání odpustků
z pověď a sv. přijímání, je dovoleno *obé si*
vykonati buďto v den odpustkový samý nebo den
před tím. Ale ostatní předepsané podmínky,
na př. modlitbu na úmysl sv. Otce nebo návštěvu
kostela, nutno vykonati až v den samý.

VII.

Kříže a křížky, sošky a medailky.

1. Na tyto předměty udílejí se odpustky
papežské tytéž jako na růžence, tedy hlavně
plnomocné odpustky pro hodinku

smrti, kterých získati možno podobně jako při růženci. Ale předměty ty musejí býti z pevné látky na př. ze železa, z bronzu, mědi, mosaze, mramoru, pevného dřeva a pod. Jsou-li předměty ty pouze z olova, z cínu, z papíru, dutého skla nebo ze sádky, nemohou býti odpustky obdařeny. A medailky a sošky musí představovati (medailky aspoň na jedné straně) svatému čedníkovi nebo od církve za svaté (nejen blahoslavené) prohlášené sluhý a služebnice boží. Kříže mohou býti i bez těla Krista Pána.

2. Mimo to udílejí na kříže a křížky, menší nebo větší, plnomocné i neplnomocné odpustky křížové cesty. Ale tyto odpustky mohou se dávat jen na ty kříže a křížky, které mají tělo Krista Pána z pevné látky, aspoň z pevného dřeva, slušně zhotovené a buďto na kříži připevněné neb aspoň na kříži vypoukle provedené.

Získá pak odpustků těch jen ten, kdo z vážné a spravedlivé příčiny nemůže na křížovou cestu do kostela nebo tam, kde je zřízena a kde se konává, přijíti. A musí na získání těch odpustků kříž v rukou držeti a tak zbožně a se srdcem skroušeným a bez značného přerušování se pomodlit 20 Otčenášů, 20 Zdrávasů a 20 Sláva Bohu Otci (14 Otčenášů atd. místo návštěvy 14 zastavení, 5 ke cti 5 ran Krista Pána a 1 na úmysl sv. Otce). Těžce nemocní potřebují však jen vzbuditi aspoň opravdovou lítost nad svými hříchy před tímto křížem a odpustků těch získají.

Patero připomenutí shora uvedených o růžencích platí též o všech těchto předmětech a jejich odpustcích.

VIII.

Zbožné obrázký a pod. věci.

1. Nábožné předměty z lásky netrvalé jako papírové nebo plátěné obrázky a modlitební knihy, jsou-li důstojné, bývají pouze posvěceny bez odpustků. Svěcením stávají se předměty ty posvátnými a proto máme je v úctě míti a nemáme je nijak znesvěcovati. Kdo jich při svých pobožnostech tak, jak nám to církev sv. doporučuje, používá, stává se za to hodným, od Boha hojnější měrou vyslyšen býti.

2. Avšak každý má se všemožně varovati *věcí pověřených a hříšných*. Jsou to různé pověřené modlitbičky jako na př. Tobiášovo požehnání a pod. nebo různé kouzelné amulety, které se zavěšují na krk nebo jinak se nosí atd. O nich se často tvrdí, že prý je na př. anděl nebo Panna Maria na zem přinesla a pod., nebo kdo prý je nosí nebo je se modlí, nikdy nebude raněn, nikdy ho žádné neštěstí nestihne nebo najde poklad a pod.

To však je lež a podvod. Takové věci rozšiřují jen nevěrci na posměch sv. víry. Ty se nesvětí. Je spalte. Je nemáte u sebe míti, ani jim věřit, ani je nosit, ani se je modlit, ani jimi se řídit, ani je opisovat nebo jiným zasílat nebo doporučet. Kdo by tak činil, hřešil by hříchem pověry.

Používejž každý jen těch věcí a předmětů nábožných, které nám církev sv. do rukou dává, a žádných jiných.

IX.

Rozjímání o tajemstvích sv. růžence.

1. Když se modlíme růženec, máme při každém desátku rozjímati o některém tajemství ze života Krista Pána a Panny Marie a sice při každém desátku o tom tajemství, které jest pro ten desátek předeepsáno.

K získání odpustků *dominikánských je toto rozjímání nezbytně nutno*. K získání odpustků jiných není sice třeba tohoto rozjímání, ale nelze popírat, že čím lépe dovedeme při růženci o jednotlivých tajemstvích rozjímati, tím nábožněji růženec se modlíme a tím více užitek z modlitby té máme.

Proto *ať si každý navykne, co nejvíc možná při růženci rozjímati*. Za tím účelem připojujeme krátký a snadný způsob, jakým rozjímání ta děti se mohou.

2. Rozjímati máme mezi tím, co jednotlivé desátky odříkáváme. Proto je zvykem, tajemství ta při každém Zdrávasu po nejsv. Jménu Ježíš vkládati. Komu pak rozjímání ta jsou těžká, ať si je vždy před každým Otčenášem, jímž jednotlivé desátky začínají, z knížeček k tomu upravených jako na př. z této knížečky přečte. To se může děti i při společné modlitbě v kostele i doma.

Každé *rozjímání* záleží v *třech* věcech: v *úvaze* o tom neb onom tajemství, v *naučení*, které z toho pro nás plyne a v *prosbě* o milost, abychom naučením tím se spravovali.

3. Poněvadž pak každý desátek má své tajemství, má *celý růženec 15 tajemství*, jako má 15 desátků a dělí se dle těchto tajemství *na*

růženec radostný, bolestný a slavný. Prvních 5 desátek je růženec radostný. V něm rozjímáme o pěti pro nás radostných tajemstvích z mládí Krista Pána. Druhých 5 desátek je růženec bolestný; rozjímáme v něm o přehořkém umučení Spasitelově. A posledních 5 desátek je růženec slavný. Jmenuje se tak proto, že v něm rozjímáme o slávě, kterou Kristus Pán dobyl sobě i nám všem bolestnou svou smrtí na kříži.

A. *Růženec radostný.*

1. Kterého jsi, Panno, z Ducha sv. počala.

Rozjímej, kterak archanděl Gabriel přišel k Panně Marii v tiché světničce právě na modlitbách trvající a zvěstoval jí, že se má státi matkou Páně. Panna Maria se zalekla. Ale když ji archanděl poučil, že andělská čistota její nikdy škody neutrpí, odpověděla: Ejhle dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého. A tu sestoupil Duch sv., a moc Nejvyššího ji zastínila a ona stala se matkou Syna Božího.

Uč se z toho býti pokorným. Čím hlouběji Panna Maria se pokořila, tím více Bůh ji povýšil; nazvala se dívkou Páně a Bůh si ji vyvolil za matku svou. Pokorným dává Bůh milost svou, ale pyšným se protiví.

Pros Boha za svatou pokoru.

2. S kterým jsi, Panno, sv. Alžbětu navštívila.

Uvaž, kterak Panna Maria povstavši, odešla s chvátáním na hory do města Júdova do domu

Zachariášova, aby navštívila Alžbětu, svou příbuznou. Návštěva ta byla radostnou pro celý dům. Sv. Jan zplesal v lůně matky své a očištěn byl od hříchu dědičného a sv. Alžběta naplněna byla Duchem sv.

Uč se z toho, jak ráda nám Panna Maria ku pomoci spěchá a nám u Boha všech milostí vymáhá. K ní se tedy vždy utíkej a u ní pomoci hledej!

Pros Pannu Marii, aby tě vzala pod svou mocnou ochranu a ti vyžádala u Boha té milosti, abys k ní své útočiště vždycky bral a ji ctil a miloval.

3. Kterého's, Panno, v Betlémě porodila.

Rozjímej, kterak Kristus Pán se narodil v Betlémě ve chlévě. Panna Maria položila jej do jesliček na slámu jen nuznými plénkami ovinutého a klaněla se jemu se sv. Josefem. Tu přichvátili též chudičcí pastýřové, kterým právě anděl narození Páně byl zvěstoval a s dětinou radostí a vroucí láskou vítali malého Spasitele.

Uč se z toho důvěřovati v Boha. Od malého dítky všechno dostaneš. Proto Spasitel náš jako malé, chudičké dítko na svět přišel, aby nikdo se ho nebál, nýbrž každý bez bázně a bez ostychu a s plnou důvěrou všech milostí od něho žádal a očekával.

Pros Boha o tuto důvěru.

4. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.

Viz, kterak Panna Maria s božským svým novorozeňátkem jde do chrámu a tam malého

Ježíška Otci nebeskému obětuje. Vidí už napřed všecky muky, které náš Spasitel bude jednou muset za nás trpěti a přece dobrovolně k tomu svoluje, aby všecko za nás trpěl a přehořkou smrtí svou na kříži nás vykoupil.

Uč se z toho, za hříchy své pokání činiti a z nich upřímně se zpovídati. Neboť, když Panna Maria tu největší oběť přinesla a Krista Pána na smrt vydala jen, abychom z moci ďábla a hříchu vysvobozeni byli, máme sami též se přičiniti, abychom za hříchy své pokání činili a v dobré svaté zpovědi odpuštění jich došli!

Pros Boha o milost pravého pokání.

5. Kterého's, Panno, v chrámě nalezla.

Když byl Kristus Pán ve dvanácti letech, sestoupil s matkou svou a sv. Josefem do Jerusalema ke dni svátečnímu. Když pak si vykonali pouť a domů se vraceli, zůstal Pán Ježíš v Jerusalemě, aniž toho Panna Maria pozorovala; myslela, že Kristus Pán jde jinou branou se sv. Josefem. Teprv za městem poznala, že synáčka svého ztratila. I hledala jej s velkým žalem a s velkou lítostí po celé tři dni, až jej našla v chrámě, an seděl mezi učiteli a poslouchal a otazoval se jich.

Uč se z toho litovati hříchů svých. Neboť kdo hřeší, ztrácí Boha. A tato ztráta je mnohem horší než, když Panna Maria ztratila božské dítě své. A proto lituj toho, že jsi hřešil a hříchem svým, Boha své nejvyšší dobro, urazil a ztratil.

Pros Boha o tuto dokonalou lítost nad hříchy.

B. Růženec bolestný.

1. Který pro nás krví potiti se ráčil.

Rozjímej, kterak Kristus Pán po poslední večeři vyšel na horu Olivetskou, aby se modlil. Cestou zmocnila se ho tak nevýslovná úzkost, že zvolal: »Smutná jest duše má až k smrti.« Na hoře pak Olivetské vešel do zahrady Jetsemanské a tam klekl a jal se modliti. Ale smrtelná úzkost mučila jej vždy více a byla naposled tak děsnou, že Kristus Pán se potil a pot jeho jako krůpěje krve stékal na zem.

Uč se z toho, míti v ošklivosti hříchy své. Nebo hříchy byly příčinou oné úzkosti Krista Pána na hoře Olivetské. Proto se Kristus Pán krví potil, že viděl všecky hříchy celého světa i tvé hříchy v celé jejich zlobě a příšernosti a viděl zároveň všecky muky, i svou smrt na kříži, kterou bude muset podstoupit, aby za hříchy ty zadostčinil. Proto lituj hříchů svých, že jsi jimi Kristu Pánu tolik bolestí způsobil.

Pros Boha, aby tě hlubokou ošklivostí nad hříchy naplniti ráčil.

2. Který pro nás bičován býti ráčil.

Uvaž, kterak suroví katané Krista Pána se šatu svlékli, k sloupu přivázali a trnitými pruty, železnými řetízky, drátem propletenými řemeny a ostrými háčky tak ukrutně bičovali, že krev proudem tekla se všech stran a celé tělo Kri-

stovo bylo tak rozedráno, že až kosti mu bylo viděti.

O, duše křesťanská, při pohledu na zbičovaného Spasitele *uč se nenáviděti hřích nečistoty.* Neboť Kristus Pán chtěl proto tak přeukrutně bičován býti, aby zadostčinil za nečisté hříchy, jichž lidé se dopouštějí. O, lituj hříchů proti čistotě spáchaných a nehřeš více.

Pros Boha o lásku k svaté čistotě.

3. Který pro nás trním korunován býti ráčil.

Představ si, kterak žoldnéři přioděli Krista Pána zbičovaného pláštěm šarlatovým a spleťše korunu z trní vstavili mu ji na hlavu. Na to bili na korunu tu holemi tak, že ostré trní Kristu Pánu hluboko do kostí se zabodalo. Posléze dali třtinu v pravou ruku Kristovu a klekajíce před ním posmívali se mu řkouce: »Zdráv buď, králi židovský.« Ó, jak potupné a bolestné bylo toto trním korunování Kristovo!

A proč Kristus Pán byl trním korunován? Proto, že mnozí, sotva že z hříchů svých se vyznali, zas do nich padají a znovu se jich dopouštějí. Ti tedy Krista Pána opětovnými hříchy svými jako ostrými trny korunují. Ó, nebuďme hříšníkům těm nikdy podobni!

Prosme Boha, abychom do hříchů, které nám Bůh už jednou odpustil, nikdy více neklešli.

4. Který pro nás těžký kříž nésti ráčil.

Doprovázej v duchu Krista Pána na jeho cestě křížové. Když jej Pilát k smrti odsoudil,

zrobili židé těžký kříž a vložili Kristu Pánu na ramena, aby si jej sám nesl až na horu Kalvarii. Kristus Pán vzal kříž ten s radostí na sebe a kráčel s ním uprostřed katanů, kteří jej bili a jím sem tam smýkali, tak že vícekrát pod tíží kříže padl a rány jeho se obnovily.

Uč se od Krista Pána svaté trpělivosti. Hle, jak klidně jako beránek tichý kráčel Kristus Pán s těžkým křížem uprostřed katanů, nestěžoval si, nenaříkal, neodmlouval, nereptal. Ó, kéž bys kříže své také tak trpělivě vždy nesl z lásky ku Kristu Pánu, jak on trpělivě z lásky k tobě nejtěžší kříž si nésti ráčil.

Pros milého Spasitele za tuto svatou trpělivost.

5. Který pro nás ukřižován býti ráčil.

Viz, kterak katané Kristu Pánu ruce i nohy na kříž přibíjejí, potom kříž vyzdvihují a v zemi upevňují a pomní, kterak milý Spasitel celé tři hodiny na kříži visel a zápasil v nezměrných bolestech se smrtí, až konečně zvolal: »Dokonáno jest!« a nakloniv hlavu svou skončil.

Uč se z tohoto rozjímání, pamětliv býti přehořkého umučení Kristova. Vzpomínej si rád a často na to, co milý Spasitel za tebe vytrpěl a hledej u Krista Pána ukřižovaného útěchu a posilu v strastech svých.

Pros Boha za lásku ku kříži.

C. Růženec slavný.

1.) Který z mrtvých vstáti ráčil.

Rozjímej, kterak Kristus Pán tři dni mrtev ležel v hrobě. Ale třetího dne opustil vlastní

svou mocí hrob a vstal z mrtvých s takovou slávou a velebností, že vojínové, kteří stáli na stráž, jako mrtví padli k zemi a pak vzpamatovali se všeci poděšení se rozutekli.

Uč se z toho živé víře. Kristus Pán vstal proto z mrtvých, aby dotvrdil, že je Bohem a že jeho svaté učení neboli svatá víra naše katolická je učení božským. Proto věř pevně všemu, co ti sv. víra k věření předkládá a žij také vždy dle této víry.

Pros Boha za dar živé svaté víry.

2.) Který na nebe vstoupiti ráčil.

Uvaž, kterak Kristus Pán 40 dní po svém slavném z mrtvých vstání vyvedl apoštoly na horu olivetskou, rozloučil se s nimi a před očima všech byl pozdvižen, a oblak vzal jej s očí jejich; vstoupil na nebesa doprovázen kůry andělskými a všemi spravedlivými dušemi z předpekli, aby tam na pravici Otce nebeského vzal odměnu za utrpení své a v slávě nekonečné věčně věkův kraloval.

Uč se z toho, míti vždy velkou naději v odměnu nebeskou a nezoufej nikdy a nebuď malomyslný. Jako Kristus Pán napřed trpěl a potom oslaven byl, tak i ty musíš sice zde na světě trpěti, ale za to jednou v nebi oslaven budeš. Proto těš se při svých pracích a utrpeních tou blahou nadějí: Bůh mi to jednou hojně odmění.

Pros Boha, aby tě v naději této posilniti ráčil.

3.) Který nám Ducha sv. seslati ráčil.

Představ si apoštoly, kterak po devět dní jednomyslně na modlitbách trvali očekávající

přislíbeného jim Utěšitele. Desátého pak dne stal se náhle zvuk s nebe jako přicházejícího větru prudkého. I ukázali se apoštolům rozdělení jazykové jako ohně, a všichni naplnění jsou Duchem sv. Tak Duch sv. sestoupil na apoštoly v podobě ohnivých jazyků a naplnil je milostí a láskou svou.

Uč se z toho, milovati Pána Boha. Pokud Duch sv. apoštoly láskou svou nenaplnil, byli liknavi, bojácní a slabi. Jakmile však byli naplnění láskou Ducha sv., přestali se báti a zmizela všecka jejich dosavadní slabost, ale s největším zápallem hlásali všem národům Ježíše Ukřižovaného a s radostí i život svůj obětovali za Mistra svého. A tak jsi i ty v dobrém liknavý, pokud Boha málo miluješ. Kéž by láska tvá k Bohu byla vroucnější! Pak bys všechno pro Boha vykonal a ku všem obětem byl ochoten.

Pros Ducha sv., aby tě láskou svou roznítiti ráčil.

4.) Který tě, ó Panno, na nebe vzíti ráčil.

Rozjíměj o blaženém odchodu Panny Marie z tohoto světa na věčnost. Když se přiblížila poslední hodinka Rodičky Boží, shromáždili se apoštolové u ní ještě naposled, aby s ní se rozloučili a požehnání její si vyprosili. Panna Maria jim této útěchy také poskytla, žehnala jim, rozloučila se s nimi; na to pak rozplývajíc nejvroucnější láskou k Bohu skonala. Apoštolové pochovali její svaté tělo; ale třetího dne tělo to vzato bylo do nebe, aby tam spojeno s duší Panny Marie věčné blaženosti požívalo.

Z toho se uč, jednou také šťastně umříti. Panna Maria umřela tak blaženě, poněvadž svatě

živa byla. Žij i ty ctnostně, aby i tvá smrt jednou blažená byla.

Pros Boha denně o šťastnou hodinku smrti.

5.) Který tě, ó Panno, na nebi korunovati ráčil.

Viz Pannu Marii v slávě nebeské. Bůh ji tam korunoval slávou největší. Jest povýšena nade všechny nebešťany; je ta nejkrásnější a nejblaženější ze všech, je královnou celého nebe, všech svatých a všech andělů. Tak velká jest její sláva v nebi.

A čemu se máš z toho učit? Svaté vytrvanlivosti v dobrém. Na Panně Marii uskutečnila se slova Písma sv.: »Budiž věrný až do smrti, a dám tobě korunu života.« (Zjev. 2. 10.) Kdo tedy vytrvá až na konec, jen ten bude korunován v království nebeském. Proto chceš-li jednou v nebi věčně blažen býti, musíš i ty v dobrém až na konec vytrvati.

Ó pros Boha za milost vytrvání v dobrém. Tato milost je ta největší; té si nijak nemůžeš zasloužiti. Tu si musíš jen vyprositi. Proto za ni Boha denně pros a nikdy neopomíjej za milost svatého vytrvání se modliti. Kéž ti Panna Maria této milosti u Boha svou přímlovou sama vyprosí, abys jednou s ní v nebi věčně radovati se mohl. Amen.

Návod

k zbožnému křesťanskému životu.

1. Když ráno vstaneš, požehnej se sv. křížem a rci :

Ve jménu Otce † i Syna † i Ducha
svatého † Amen.

Potom se počestně cbleč, a když jsi se oblekl, klekni
si a vykonej své každodenní ranní modlitby. Napřed obětuj
se Pánu Bohu, řka :

Ježíši, Maria a Josefe - Vám věnuji srdce
své i duši svou! - Věřím, ó Bože, - že jsi mi
přítomen; - Tobě se klaním! - Tebe miluji ze
vší duše své; - přijmiž mé díky - za všechna dobro-
diní, kteráž jsi mi udělil; - cokoliv dnes mysliti,
- cokoliv mluvit, cokoliv konati budu: - Tobě,
ó Bože, - v oběť přináším: - též snažně si žádám
- dosáhnouti všech odpustků, - které dnes získati
mohu, - a skládám je do rukou - nejblahosla-
venější P. Marie.

2. Nezapomeň při ranní modlitbě pomodliti se také tři
Zdrávas Maria ke cti Neposkvrněného Početí nejblah.
Panny Marie a postav se na konec pod mocnou ochranu
Rodičky Boží, řka:

Ó Panno Maria! - Matko a naděje má - pod
svatou ochranu Tvou se utíkám, - v ní živu býti,
v ní umříti si žádám! - rač mne od hříchu ucho-
vati - a svého svatého požehnání - hojně mi
uděliti.

3. Při práci vzpomínej častěji na Boha a rci :

Totoť, ó Bože, - konáno buď z lásky k Tobě!
- Vše, o Kriste Ježíši! - budiž ke cti a slávě Tvé!

4. Před jídlem modli se :

Shlédni, ó Bože, okem milostným na mne
hříšného, - a požehnej mě † a tyto dary, - kterých
z Tvé štědrosti požívati budu!

Po jídle pak Bohu díky vzdávej, řka :

Přijmiž, ó Pane, - díky mé vroucí - za tyto
dary, - kteréž jsi mně nehodnému, - milostivě
udělil.

5. Když koho potkáš, pozdrav ho pozdravením křesťan-
ským, řka :

Pochválen buď Ježíš Kristus! (50 dní od-
pustků po každé při odpovědi: Na věky! Amen.)

6. Kdyby tě hněv nebo netrpělivost chtěly opanovati,
vzhledni rychle k nebi a rci :

Račiž mně, ó Ježíši - svatou trpělivost dáti!
- Ty pak, ó Maria, Matko má! - ostříhej od
hříchu jazyk můj!

7. Doléhá-li na tě pokušení proti sv. čistotě, volej ihned
k Bohu za pomoc a vzyvej nejsv. jména :

Ó Ježíši, ó Maria! opatrujte mne!

8. Večer pomodli se obyklé večerní modlitby; zpytuj
svědomí své, vzbudž žal a lítost nad svými hříchy, a když jsi
na lůžko se odebral, přelož ruce na prsa svá a rci :

Umříti musím, - ale nevím, kdy; - a nevím
jak; a nevím, kde; vím však, že bych byl na
vždy ztracen - a věčné blaženosti zbaven, - kdy-
bych ve hříchu smrtelném zemřel.

Ó Maria, Matko boží, - pros za mne hříš-
ného - nyní i v hodinu smrti mé. Amen.

Odpustky sv. missijního kříže.

Plnomocné. Dne 3. května, 14. září a ve výroční den postavení a zasvěcení sv. kříže aneb v neděli na to.

Neplnomocné. Kdo zkroušeným srdcem pomodlí se 7krát Zdrávas ke cti sedmi bolestí Panny Marie získá pokaždé 7 let a 280 dní odpustků.

Kdo se pomodlí 5krát Otčenáš, Zdrávas a Sláva Otci ke cti sv. pěti ran Krista Pána, získá pokaždé 300 dní odpustků.

Pius IX., 27. března 1852.

A. M. D. G.

Oprava k str. 24., číslo c):

Dle nejnovějšího rozhodnutí sv. Otce, papeže Pia X., ze dne 12. června 1907, mohou věřící, kteří mají marianský růženec posvěcený a obdařený odpustky dominikánskými i křížovnickými, získati jednou a touže modlitbou růžence odpustky dominikánské a křížovnické zároveň.

**Knížečku tuto lze dostati v klášteře
Redemptoristů, Praha III-192.**